

Prof. Marcian David Bleahu

(14.03.1924 - 30.07.2019)

Membru de onoare al Academiei Române

Licențiat în științele geografice (1949) al Universității din București. Doctor în geografie al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj. Numit geolog la Institutul Geologic (1949-1999), ocupând diferite funcții, de la geolog principal, la șef de secție, secretar științific, director adjunct și responsabil științific al Muzeului Național de Geologie pe care l-a conceput și realizat. Cadru didactic la Universitatea din București, de la asistent la conferențiar (1949-1961). Ales politic ca senator de București (1990-1991) și de Brașov (1996-2000), Ministrul al Mediului (1991-1992). Activitate științifică prodigioasă în domeniul geologiei timp de o jumătate de secol (1951-2001), în munții Maramureșului, Bihor, Codru-Moma, Metaliferi. Autor al unei ample sinteze intitulată *Tectonica globală* în două volume (1983, 1989). Implicat în diverse lucrări de geologie economică, cu

evaluarea rezervelor de calcare pentru ciment, bauxită, aur etc., elaborând și studii de geologie tehnică pentru Canalul Dunăre-Marea Neagră, Metroul din București, sistemul hidroenergetic din Valea Drăganului-Valea Iadului, termocentrala de la Anina.

Membru al Comisiei CNST interministerială și autor al raportului final privind cutremurul de pământ din 4 martie 1977. A coordonat activitatea de editare a hărților geologice ale României la diferite scări, elaborând standardele de stat pentru acest domeniu. A conceput și realizat *Muzeul Național de Geologie*, gândit ca ilustrarea unui tratat de geologie, considerat ca cel mai complex și didactic muzeu geologic din lume, fiind o adevărată carte de învățătură. Pentru înțelegerea mai profundă a formațiunilor calcaroase și structurii lor a abordat studiul proceselor carstice devenind un speolog pasionat, investigând mai ales mecanismele care regizează formarea lor și elementele morfologice specifice, aducând elemente noi de cunoaștere științifică, sintetizate în magistralul tratat de *Morfologie carstică* (1974), urmat de volumul *Relieful carstic* (1982). S-a preocupat de paleoclimatologie, studiind relația dintre elementele de relief și climatul din timpul ultimei glaciații și din postglaciar.

În domeniul ecologiei, s-a implicat în problematica protecției naturii, extinzând ideea de ecologie asupra întregii sfere de activitate umană, respectiv asupra raportului om-locuire, asupra laturii sociale, având o contribuție importantă la prezentarea României la Congresul ONU de la Rio de Janeiro. A fost unul dintre fondatorii Universității Ecologice din București, aplecându-se mai ales asupra laturii ideologice, încercând prin numeroase contribuții (conferințe, articole, cărți, prelegeri universitare) să fundamenteze filosofia mișcării și a politicii ecologiste. Problemele generale ale protecției mediului și în special a parcurilor naturale sunt cuprinse în volumul „*Ariile protejate și protecția naturii*”, apărut recent (2019, 873 pag.).

Pentru a nu lăsa ca uitarea să se aștearnă peste realizările marilor înaintași, a considerat că este o datorie civică și educativă evocarea unor mari personalități ale științelor despre Pământ, respectiv ale geologiei și geografiei, atât din țară, cât și din străinătate. Făcând cunoscute elementele din experiența cercetărilor geologice de teren, a considerat că este o datorie față de toți cei ce doresc să practice turismul și mai ales față de tineret, publicând prima hartă turistică a Munților Apuseni, ghidul montan *Codru-Moma* și volumul *Bihor-Vlădeasa* în trei ediții, ultimul fiind considerat cea mai bună monografie turistică montană apărută până acum în România. Este autor al 22 de volume, 9 volume în colaborare, 11 foi de hărți geologice (cu colaboratori), 169 de articole (singur și în colaborare) și 52 de articole publicate în străinătate.